

Ca-Nostra

* * * ANY SEGON, NÚM. 74 * * * SETMANARI POPULAR * * * INCA, 20 DE FEBRER DE 1909 * * *

ACCIÓ SOCIAL POPULAR

II

Aquesta institució tendex a armonisar l'unitat de direcció ab la llibertat dels associats, axò es, té un caràcter marcadament personal.

Té un Directori format per aquelles persones que creuen convenients anomenar els primers que compongueren l'A. S. P.

Componen el Directori persones tan conegudes y eminentes com D. Manuel Marqués y Puig, D. Joan de D. Trias y Giró, l'obrer Joan Quintana y Lloveras, D. Ramón Albó y Martí, el Marqués de Comillas y alguns altres.

Hi ha un Director general qu'es el P. Gabriel Palaú, S. J. ànima de l'institució y fervent propagandista social, esperit cultíssim que després d'haver estat llarchs anys a l'estranger estudiant, es vengut a Espanya a implantar aquesta gran associació qu'ha de unir a tots els catòlics.

No's cregui per axò, que hi haja una centralisació absorbent de treballs. Cert que'l Directori mira per la marxa armònica del conjunt, però aquest organisme no lleva la llibertat dels socis per cap estil; ans be impulsa y fa brollar per ont se vuya iniciatives individuals, per medi dels gerents, y fins y tot per medi dels socis mateixos, fentlos treballar a dins el camp social aont *la feina es molta y els operaris ben pocs*.

Axí es que, l'A. S. P. no exclueix cap altra associació, més tost les funda, dexantles ab completa independència de funcionament.

Avuy er dia, el personalisme es el gran inimic de tota obra positiva y fecunda. Y succeix que, quant qualqu vol emprendre una tasca, a les dificultats intrínseques y conaturals, hi ha que afegirhi les de agermanar els elements discordants y replegar en un sol organisme a n-aquells homs que res los basta per treure a llum ses rencoretas y diferencies de criteri.

Doncs bé, aquesta unió qu'ha de presidir totes les nostres obres la realisa prácticament l'A. S. P., unint els homs, les persones, no les institucions, no les societats.

Axí es com s'acomoda el *Volksverein* a les profundes paraules de Piu X, *restaurar totes les coses en Cristo*, tenguent en conte de servir l'ordre social cristià, y actuantse a dins aquex mateix ordre social.

Falta ara veure que fá per els seus socis, l'Acció Social Popular.

B. J. C.

CARNAVAL

*Com un Herodes sanguinari
passa cad'any en nou desvari
per sobre el món llensant veri;
par que les flors primaverenques
com inocencies primerenques
despertin l'ira del mesqui.*

*Ratxa de vent esvehidora,
tot ho enfonsa la traidora
dins trebolí de foch y sanch
Quant veu blancor prou la replega,
demunt la terra la rossega
y la remolca dins el fanch.*

*S'enporta l'homo; li trebuca,
el seny y el cor. Els ulls l'hi cluca
fentlo rodar en boig vaivé.*

*Si marejat el veu collitorse,
per fer més befa de sa forsa
el ferma amb tires de papé.*

*Y sembla el camp de la batalla
de colorins rara mortalla:
ram esfullat de cementir
virtuts en flor que'l cel nodria
y are del mon el bas musita
y en la foscor van a morir.*

*Mentre en el temple solitari
plora la llantia del Sagrari
entre singlots y estremiments,*

*Com plorarten desolades
aquellas mares endolades
la nit crudel dels Innocents.*

M.

LA DOCTRINA SOCIAL D'UN BISBE

I

Ja ho saben nostres lectors; tractantse del Bisbe de Vich es necessari pensar. A ell se li pot aplicar ab tota propietat el nom de sabi, qu'avuy tan fácilment se prodiga. Es vertaderament un sabi per la fortaleza sintética de pensament, per la ponderació y serenitat de son esperit, per la plenitud de sentit pastoral, per la majestuosa gravetat de son estil.

Quant un logra penetrar dins sos escrits, li sembla caminar per entre les entranyes mateixes de les coses. . . . Té el dó de llegir en lo orgànic, en lo vital del Cristianisme, de separar lo confingut, lo variable, de lo etern. . .

A la llum dels principis orgànics de la sabiduria cristiana, qu'ell esplana ab maravellosa força d'expressió y sentiment, els problemes moderns sembla que tornen petits, queden reduits a un incident de la eterna lluita, un aspecte del misteri de la vida.

«Una gran part dels homs están avuy desorientats, y per això continuament se parla d'orientacions. Però per orientarse, es necessari situarse. El punt de situació, el tenim nosaltres, fills de Jesucrist, Verb de Deu, perque en la vida tenim una situació determinada y fixa. Per això l'Església es indestructible, y té inmensa resistencia, y la seua edificació es cosmopolita y sempiterna, y torna jove en les distintes edats, y congenia ab totes les races, y armonisa ab totes les civilitacions, y la seua flexibilitat depèn de la seua eternitat, perque lo que no es etern, no es flexible, se romp o inutilisa, com succeix ab els sistemes purament humans»

¿Quin es l'objete de les «Setmanes Socials»?
«Se reunexen les Setmanes Socials. . . . per meditar la manera més equitativa y convenient de la distribució entre els homs dels bens materials, per salvar la dignitat de son esperit y la noblesa de son cor, per facilitarlos, ab una paraula, els camins de la vida baix la llum de la revelació cristiana. Y aquest es el nostre treball, interpretar ab nostre estudi, il·luminar, si ens es possible, la lley de la colectivitat, la lley del equilibri, del treball en l'edat present; la gran lley del equilibri, que's lley de justicia, y la justicia, diu S. Ambrós, consisteix en conservar a cada cosa la seua propia naturalesa, y d'aquí que, en aquests estudis, lo primer sia coneixer la naturalesa de la societat, si volèm tractarla ab justicia. Y si la societat es un còs, si existeix un còs social, per força ha d'estar compost aquest còs de diferents membres y ha de posseir diversitat d'òrguens y un mateix moviment, un mateix ritme vital ha de regir la totalitat del còs, essent la vida un bé comú a totes ses parts»

Entra a descriure, després, la diversitat de membres en el còs social. . . . «Y així com en el nostre còs els membres més insignificants, son necessaris per el funcionament integral del còs viu, y de vegades, diu S. Pau, els membres més contrafets y repugnants són els més essencials, així també en el còs social, per exigencia de nostra naturalesa, pel progrés humà, es indispensable qu'hi hagi òrguens acumuladors que moguin la massa social, y aquests òrguens los cria exponta-

neament la comunitat humana; no son institucions civils, polítiques ni administratives; son com una conseqüència y harmonia de nostra naturalesa ab les coses, una especie d'educació, com ab la seua claretat y concisió habituals ho explica S. Tomás, tractant de la propietat privada. . . . El mal y la corrupció no radiquen en la riquesa, sinó en la concupiscència d'ella, en el desitj brutal qu'excita en l'home. . . . ; però pels homes reflexius y convincuts de la existencia d'un món espiritual, y per consiguient, d'una riquesa espiritual, el capital y la propietat, y ab una paraula, la riquesa material deu subordinarse en aquella de qui reb dignitat, bellesa y gloria. . . . »

M. S. B.

ES HORA

Es de tot punt necessari que tots els que tenim a la sanch l'ardor de la descendencia de una rassa conqueridora ens arrepleguem al menys espiritualment, a un, qualsevol punt de la nostra illa daurada y fessem acte de presencia a Mallorca: qu'ens mostrem tal com som: Catòtics y solidaris.

La llevar escampada per mans beneides comença a despuntar. A cada poble surten dos, o tres, o més cors que simpatisen am les nostres idees. Dins la joventut que vé de Barcelona, ont hi fà els seus estudis, domina una majoria catalanista que vé a Mallorca regenerada, convençuda; mes qu'al arribar aquí se troba aïllada, fora del seu centre.

¿Qui tindrà la culpa si's tornen degenerar?

Tots nosaltres. Nosaltres perque, essent els qui creim que les nostres idees son el pont qu'ens a de dur a la regeneració, no feim; lo possible per arreplegar aqueixes forces escampades, que no floreixen perque no troben una ombra protectora, un nom, un centre, ont poderse afegir.

Nosaltres, perque amb la nostra apatia no feim lo que fá dos anys hauria d'esser fet. Arreplegamos, sumar les nostres forces y ferles produir novelles llevors plenes de vida y sanc. Es hora ja, de fer qualque cosa, de mouernos, de sentir per tota Mallorca qu'el nom gloriós de la nostra patria es el qu'amb més reverencia s'anomena.

MAXIMILIA.

Febrer—1909.

ELS DOS POLLASTRES

Na Juanayna, sa criada des notari, era una jovensana molt etxerovida, y es seu senyó assegurava que dins un rotlo de vint liegos no hi havia cap cuynera com ella. Però tenia dos defectes: era llépola y embustera.

Un dia es notari, qu'havia convidat un amich seu d'un poble veynat, li digué:

—Mira, ves an es corral y tria els dos pollastres millors, rostilós y que a mitjdia estiguen a punt.

Cosa extraordinaria, na Juanayna aquell dia estava de bones; per això totduna se posà en feina y contestà molt rebent:

—¡S'en lleparán els dits!

Aviat es foch va estar encès, ses espires volaren cap amunt devall sa campana de sa cuyna, y els dos pollastres ben plomats, ben arreglats, posats a l'ast y ben atesos, comen-

saren a girar y a dorarse a poch a poch, omplint sa cuyna d'una oloreta que feya entrar en gana.

A l'entretant corrien ses busques des rellogte y mitjdia s'acostava.

Hi mancaven deu minuts quant na Juanayna entrá an es menjador, ahon el senyor notari assegut a una cadira de repòs llegia es diari.

Tregué depressa de dins s'armari ses estovayes bones y dos torcabouques de domás que fadetjaven, y tregué els plats de porcelana floretjada y els cuberts de plata, mirantse dins una cuyera amb un airet de vanitat. Amb un tancá y obrí d'uytengué taula parada.

Quant tocá mitjdia tot estava a punt. Aná depressa cap a sa cuyna, tregué els pollastres de s'ast y los posá dins una palangana un devora s'altre.

Ja no faltava més que's convidat.

Y es convidat no arribava.

Passá un quart d'hora; es senyó tot impacient y ella qui s'exclamava.

—Será vengut en diligencia y se será retrassat, digué es notari. . . .

—Sa diligencia haurá girat digué al cap de mitjhora. . . Y es convidat no venia.

Es segur que li deu haver passat qualque denou,—digué na Juanayna. Jo de vostè arribaria a veurehu. Els pollastres no valdrán res si no's menjen totduna.

Es senyor notari se resolgué, pren s'abrich, se posa es capell, se passa ses sabates amb sivella, pren es bastó y ja's partit.

Na Juanayna, dreta a sa finestra, el guaitá fins que se perdé de vista per una volta des camí y s'en aná a sa cuyna a veure els pollastres, que contemplá amb una mirada de tristot, de desconsol y de rabia.

Passá una hora, y ni's senyó ni's convidat s'acostaven.

Na Juanayna no acabava de mirarse els pollastres. Veya perduda sa seva fama de cuynera, perque deya: si no están a punt, me darán sa culpa a mi.

Amb això sa talent comensá a turmentarla.

—¡Pobres pollastres! digué al cap d'un poch; es de l'esquerra ja té una ala tota resseca, que no es per servir en taula. Casi casi lo millor será que la tay y que la'm menjí. Los posaré ben acostats un a s'altre y nengú s'en temerá.

Tal com ho pensá ho va fer, y ben bona que la trobá.

—¿Perque no li he de tayar sa cuixa del mateix costat? pensá ella. Tampoch se'n temerán, perque es molt natural que a un pollastre sense una ala li falti també una cuixa.

Li escapsá sa cuixa, y si bo havia trobat lo primer, millor trobá lo segón; axí es que, per ajudar a pahir, agafá una botella de ví ranci, se'n abocá un bon tassó y el se begué d'un glop sense deixarne gota.

Al entretant es notari y son amich no compareixien.

—Rebota! digué na Juanayna, aximateix he fet mal servintme abans qu'ells. Es segur que's senyó s'en temerá totduna, y sobretot, no's serveix un plat comensat.—Y fundantse amb això, s'acabá tot es pollastre. Dos o tres tassons de ví acompanyaren aquesta berenada.

Menjant menjant, havia pensat lo que diria a n'es senyó perque no estranyás que en lloch de dos pollastres n'hi tregués un tot sol. Es ca el s'hauria menjat. . . .

Amb això sentí renou de passes en es camí. S'engolí tan depressa que per poch s'ofega, sa darrera bossinada y partí depressa a obrir sa porta.

Era en Pere Joan, es cotxer, que venia de desenganxar. Na Juanayna li demaná si havia vist es notari pes camí y digué que no. Seguiren conversant; na Juanayna no mirava amb mal uy an en Pere Joan y aquest deya a tothom que'l volia sentir, que no li desagra-

daría casarse amb na Juanayna. Per això ella sempre que poria, guardava qualque bon plat pes seu estimat; però aquesta vegada no tenia res per donarli, res, en no esser es pollastre que quedava. . . . Es notari se feya esperar massa, en Pere Joan tenia més fama qu'un soldat de Tarragona, venia de fer més de dues hores de camí amb pols y un sol que torrava. En Pere Joan se menjá s'altre pollastre y entre tots dos no deixaren gota de ví dins sa botella.

Acabaven sa vega, quant a defora's senti renou de passes.

—Ave María Puríssima ¿qui hi ha per aquí?—digué una veu que fé tremolar els dos malanats. Era es convidat. Què farem que no farem, en Pere Joan que no era un descarat, no sabent com sortirne, prengué els atapins y deixá na Juanayna que's desfés dels trunfos. Ella era dona que no's deixava confondre tan aviat; totduna li acudí una idea per sortir des pas.

Surt a camí a n'es convidat y li diu:

—No entri, per amor de Deu! que'l senyor notari, furiós, el cerca guinavet en má; está com a loco, y si'l troba en farà una de vostè. Li dic que fugi depressa, perque no's pot torbar gayre. . . .

Es convidat no's fé pregar, sino que partí cametes amigues per un tirany, ben alerta a trobarlo.

Encara no va esser partit, quant arribá es notari que s'en venia amb sa llengo defora de caló y de cansament.

—Que no's arribat?—digué totduna qu'hagué pres halè. Sa diligencia ha trabucat y es meu amich ha hagut d'arribar a peu.

—¡Es seu amich!—digué na Juanayna, ¡vaja un amich! ¡jo de vostè encara l'hi diria! Es vengut, s'en es entrat dins sa cuyna, amb sos uys esglayats com un loco y sense dir cap paraula, ha agafat els pollastres y los s'en ha duit corrensos. ¿Això es un amich? això es un lladre, vaja una poca vergonya!

Es notari romangué com astorat, no podia creure lo que sentia.

—Es un lladre, torná dir na Juanayna, capás de fermós qualsevol mal-ter. L'agafi si pot y vol; però no s'arrisqui a acostarshi sense armes.

Na Juanayna li allargá sa guinaveta.—Per allà s'en es anát; li digué mostrantli sa dressera per hont era partit. Vet-lo-t'allá, allá baix!

Es notari partí guinavet en ma, s'altre, que'l veu venir, se penjá ses cames a n'es coll y foren unes corregudes desesperades.

Al cap d'una hora va comparèixer es notari, brollant de suor. Es seu amich havia corregut més qu'ell, y encara corre si no s'es aturat.

RAYMOND.

LA RATA Y LA NINA

Passava un dia un homo per la vorera d'un riu y vá veure un corp qui agafava un ratolinet.

Li vá tirar una pedra y el corp vá deixar caure el retolinet.

—Pobre ratolí—va dir aquell homo—si pogués tornar una nina.

Y encara no heu havia dit quant va tornar una nineta.

Va passá el temps y un dia li varen demanar:

—¿Amb qui te vols casar?

—Amb lo més fort—va respondre ella.

L'homo s'en vá anar a veure el sol y li va dir:

—Sol; la meva filla se vol casar amb lo més fort; tu ets el més fort. Casat amb ella.

—Jo no som el més fort—va dir el sol,—
un nígul me pot tapar.

L'homo vá dir a n-els níguls:

—Níguls. Sou lo més fort del món. Casauvos amb la meva filla.

—No som lo més fort;—el vent mos fá correr.

L'homo vá anar a trobar el vent y li va dir:

—¡Vent! Tu ets el més fort; casat amb la meva filla.

—No—va respondre el vent—Les montanyes m'aturen.

L'homo s'en vá anar al peu de les montanyes y les va dir:

—Montanyes, casauvos amb la meva filla.

Les montanyes li respongueren:

—La rata es més forta que nosaltres; mos roegüe.

L'homo vá anar a cercar la rata y li va dir:

—Tu ets lo més fort del món: casat amb la meva filla.

Y la rata hi vá consentir.

L'homo vá tornar a la seva filla y li va dir:

—La rata es lo més fort del món: roega les montanyes; aqueixes aturen el vent; el vent fá corre els níguls; els níguls tapen el sol. La rata se vol casar amb tú.

La jove va dir:

—Empero ¿com fer això? ¿Com m'he de casar amb una rata?

Y l'homo va murmurar:

—¡Ah! si la meva filla se pogués tornar un ratolí!

Tot d'una la joveneta se va tornar un ratolí y se vá porer casar amb la rata.

MAXIMILIA.

Escapulons

ESTADÍSTICA NEGRA.—Segons unes estadístiques que tenim a la vista en la capital d'Espanya, moren cad'any de misèria unes 1.500 persones y en tot Espanya unes 50.000.

Qualsevol, després de llegir aquestes xifres, pensaria que deuen preocupar molt als nostres prohoms; y res per cert més lluny d'osques. Ara tot es en les altes esferes parlar de blocs y d'esquerres, com ahir parlaven de qüestions catalana y clerical.

Els únics que a Espanya lluyten contra la misèria a n-els llocs de assilats, hospitals y institucions benèfiques de tota casta son sense cap dupte, els catòlics.

CONTRA LO ANALFABETISME.—Segons notícies en el projecte de lley de Reclutament que se está redactant per esser presentat a les Corts, se estableix que tots los mossos útils que no hagin rebut la corresponent instrucció primaria, ingressin desde luego en files.

BLASFEMIES.—Continuen essent a l'ordre del dia les de Messina. Vegin un altre fet, que ja varem indicar quan un'altre vegada nos varem ocupar del espantós sinistre.

El dia 26 de Decembre va haverhi a Messina un mitin anticlerical, per iniciativa del Circol anticlerical «Giordano Bruno», aont si votá la sigüent ordre del dia.

DESTRUZIONE DELLA RELIGGIONE
CATHOLICA IN MESSINA

¡L'endemá Messina era destruida!

INFLUENCIA DE LA PREMPSA.—Mirau si'n té de influencia la prempsa que'l Govern Alemany crea plaçes de periodista en les Enbaxades, a fi de influir en la prempsa de tots els països y axí anar augmentant el sentit favorable als interesos germánicos.

OFERTES.—Les arribades a mans del S. Pare pels damnificats de Messina pujaven, fa una mesada, a tres milions, noranta nou mil siscentes vuytanta lires. Aquesta es la caritat dels catòlics.

COMPARANSA.—De tots els departaments francesos el que conserva ab més fermesa l'esperit catòlic es La Lozère, doncs bé segons estadístiques tenim que:

Desde fá 50 anys no hi ha hagut cap condemna capital. Es ont s'hi perpetren manco divorcis y aont la natalitat es més grossa, sobrepujant a la mortalitat.

Ara recordem a nostres llegidors que'n 1907 hi va haver a França VINT MIL MORTS MÉS QUE NAIXEMENTS.

Oh els resultats de la moral independental!

Noves d'Inca

COLOCACIÓ DE LA

PRIMERA PEDRA DEL CORTÉ

El dijous jardé al capvespre se celebrá la cerimonia de la primera pedra del Corté en projecte per hostetjar la guarnició d'aquesta plaça.

Dies abans ja s'havien colocat palos enmurtats ab banderoles de colors nacionals, desde la Casa Consistorial fins a n-el camp aont havia de tenir lloc la cerimonia.

Entre les distingides persones qu'assistiren a l'acte son de mencionar els senyors Bisbe, Governador Civil, Capitá General, President de la Diputació, Delegat de Hizenda, President de la Audiencia, Fiscal de S. M. els Canonges Garau, Capellá Castrense, la Rda. Comunitat parroquial, l'Oficialitat militar y el Sr. Batle ab una *minoría* de nostro Ajuntament.

A una tribuna formaven la presidencia d'honor D.ª Jesusa Iraizos, la senyora Marquesa de Zayas, D.ª M.ª Ignacia Verd, D.ª Catalina Verd y altres distingides senyores.

El Sr. Bisbe revestit de capa pontifical, assistit dels senyors Garau y precedit del clero parroquial ab creu alsada beneí la primera pedra y els solars del corté.

Es Capitá General Sr. Ortega, fé un breu discurs que no poguerem sentir per estar lluny, a causa d'esser nosaltres uns dels no convidats.

El Notari Sr. Vidal, llegí l'acta de la cerimonia que va esser firmada per les autoritats de la provincia, per la *minoría* de retgirdors d'Inca allá present, per casi totes les autoritats locals y pels caps dels distints cossos del exèrcit residents a Mallorca.

L'acta notarial ab algunes monedes va esser posat dins un canó de plom devall la pedra que colocá el Capitá General.

Tot seguit el Sr. Batle D. Jaume Amengol doná les gracies a tothom y especialment a la senyora Presidenta y a *las caras bonitas* qu'en la seva presencia havien realsat l'acte

y acabá donant un visca Espanya.

La banda del Regiment de Palma, dirigida pel Sr. Balaguer delitá la festa.

Aquest acte qu'a n-el pareixer no podia anar més bé ni esser més solemne pels elements qu'hi han concorregut, tenim por que no sia una esca de disguts, puis veim que molts están descontents. Primerament no s'ha convidat el poble *pagano*, ni a algunes autoritats d'aquesta ciutat, tenguent qu'enterarse per la prempsa de Palma. (Aquí no se sabia res y els diaris palmesans ne duyen notícies detallades de lo que s'havia de fer.) En segona, nostro Ajuntament no ha acordat aquesta festa donant lloc a moltes xarradisses. Mentres uns sostenen que la Comissió nombrada per anar a suscriure accions estava dins les seves atribucions al dispondre posar solemnement la primera pedra, altres diven que no se podia posar sense un acort del Ajuntament. Nosaltres trobam, qu'encara que sia vè que la Comissió estás en lo seu dret, per la bona armonia d'una obra que ha d'esser obra de tots, l'Ajuntament hi havia de tenir més intervenció y no ferse, com s'ha fet, tot a espalles d'ella. D'aquí es que'l veure aquests antagonismes comensa entrar la desconfiansa entre'ls accionistes que s'han abonat a dexar caudals per fer el corté.

Aquestes son les crítiques qu'hem recullit del poble, que voldriem veure desvanescudes per la bona marxa de les obres del Corté, puis en el fondo tots volem que'l corté se fassa.

—Diumenge, a la societat del carrer de Bruy se doná la funció dramática a benefici dels aficionats que durant la temporada hivernal tants d'aplausos s'en han duit a n-el teatre catòlic.

Els noms de Borrás, Estrany, Aguiló, Sanjosé, Campins y altres s'han fet populars per lo bé qu'han representat els papers que los han confiat durant la temporada, que sens dupte, es estada la millor de totes les que conta el teatre del Circol d'Obrers Catòlics.

—La costum de tirar paperins qu'en Carnavals anteriors se gastaven en tanta abundancia, estenguent per nostres carrers més cèntrics dobles catifes de colorins, enguany apenes si se n'ha fet us. Nostros joves qu'es diven de *bona societat* deven trobar que si es divertiment lleuger, resulta ben pesat a la bosa.

—El sacerdot qu'enguany ens ha de dirigir la paraula de Deu, a la Parroquia, durant el temps de Corema, es el distingit orador sagrat Mossen Francesc Sitjar.

BOLLETÍ COMERCIAL

Preus que retgiren dijous passat.

		Pessetes:
Bessó.	el quintá de 00'00 a	80'00
Blat novell.	la cortera de 00'00 a	19'00
Xeixa id.	id. de 00'00 a	19'00
Ordi mallorquí.	id. de 00'00 a	11'00
Ordi foraster.	id.	a 10'00
Sivada.	id.	a 09'00
Ídem forastera.	id.	a 07'00
Faves cuitores.	id.	a 20'00
Ídem ordinaries.	id.	a 18'00
Ídem pel bestia.	id.	a 17'00
Blat de les Indies	id.	a 16'50
Siurons.	id. de 00'00 a	20'00
Fasols.	id.	a 27'00
Monjetes de confit	id.	a 50'00

AQUEST SETMANARI SE PUBLICA AB CENSURA ECLESIASTICA.

Cultura Popular

LA FRUITA TOT HO CURA

De tots els aliments que menjem, la fruita es indiscutiblement el millor pera netejar l'estómac y els budells. Els americans son molt partidaris de la fruita y creuen que se'n pot menjar tota la que's vulga y que passant alguns dies sols ab fruita, se treu millor la bilis qu'ab purgants. A condició, s'enten; de que la fruita siga bona y madura.

Els naurasténics sotmesos a n-aquest tractament, hi han trobat gran millora.

Dels tres menjars del dia, aquests malalts deven menjar fruita sola en dos, y en la tercera menjada carn sola. Axis desaparexen les crisis bilioses després de pocs dies.

Venguem idò bons melons, pomes, y raimis, y a fer provatura.

ANIMALS ÚTILS

N'hi ha que en lloc d'ésser perseguits com s'estila, deurien respectarse y consideratlos com amics nostres.

El musol o cibeca, els gaus o gaig y l'olíba, més que tots son aus de nit que ajuden en gran manera al homo, estalviant feina per fer la neteja de animalons que l'hi causen dany. L'olíba es un ausell a n-aquí, además de perseguirlo estupidament sense profit, com també els seus companys, encara es considera com signe de fatalitat, com avís de mort. El seu crit, es tetric, no hi ha per que desmentirho; per la seva cara no es simpática ni atractiva, vol estar sola, fuig del homo y cerca llocs alts com els campanars; però l'olíba quin mal fá? ¿que se li pot retreure en contra seva? No menja grá, ni verdures de les hortes, ni s'en dú els pollets com l'esparver; unicament s'alimenta de les seves preses, y d'insectes, que caça amb gran afany quan té la niera avivada. El retolí, el mostel, les rates, son les seves víctimes predilectes; y treballa potser ab més gran profit que no el millor gat. Al matar una óliba, doncs, no solament es censurable l'acció quan se fa sols per instint de destruir, sino que va contra son mateix autor.

També ls companys de l'olíba son grans consumidors d'insectes y de animals rosegadors: orugues, taups, rates d'aigua, tothom se queixa de les malifetes d'aquests y no solament no reconeixem el mèrit dels primers, sino que destruim nostres ajudants. La naturalesa com obra de Deu, es perfecta: res inútil se troba en ella.

ENDEVINAYES

I

¿Quí será la nomenada
Que's troba al fi de la vida
Y en el món no es acullida
Ni en el cel pot tení entrada?
Manca a n-els pobres y als richs,
Y un fanal en té dos pichs.

II

Digau: ¿quí es aquell soldat
Que sembla vestit de fort

Y, sols d'un espasi armat,
Envest y entra en combat
Y cuant ha guanyat, cau mort?

III

¿Quí es aquell que va neixe
Sense qu'hagués nat son pare,
Y, sens mamar a sa mare,
Ni a cap dida, el veren creixe?
Lo cert es que va morí
Y després fou enterrat
D'una verge en còs sagrat,
Y ha d'estar allá amagat
Fins el día del Juhí.

IV

Digau: ¿Quín miray pot ser
Que, com més bocins en fan,
Sempre es lo meteix de gran
Y tot-sol torna sencer?

CARAGOLÍ.

Objectes de Corema

Devocionaris, via-crucis, setmanes santes, llibres y fulles de propaganda catòlica, casi regalats.

Estampes de primera comunió desde 5 céntims fins a 2 pess. una.

Fulls d'estampes molt hermosos, quadrets de saludosa, sorpreses y altres elegants fantasies propis per regalo, tot ho trobareu a gran baratura a la

LLIBRERIA DEL CARRER DE MALLORCA

INCA

Colecció de Sagells

Ne treven una venal que té 4.000 Sagells, antics y moderns, de tot reynat y república, son una preciositat que val un capital.

Alguns d'aquests son estimats fins a 100 pessetes.

També n'hi ha uns altres 4.000 sense colleccionar, qu'están a la disposició dels qui tenquin bona bossa.

A n-aquesta imprenta ne donarem raó.

Plantas para curar

— — — R. B. GIRON — — —

Medicina y Cirujía de la familia.—Un tomo 3 pesetas.

Mallorca, 1, Inca.

Imprenta de "Ca-Nostra,"

BON GUST * ECONOMÍA * PRONTITUT
en tota mena de treballs

Inca—Mallorca 1—Inca.

Almanac

DE LA FAMILIA CRISTIANA

per l'any 1909.

—(0)—

¿Qui no ha llegides hermoses bibliografies d'aquesta obreta que compta ja vint anys de la seua publicació? El del present any dú escullits gravats y belles historietes que'l fan sumament atractiu y agradable per la familia.

A nostra Llibreria encare ne queden existencies que's darán ab notable rebaixa.

Altres obres noves

Se son rebudes en nostra Llibreria les sigüents:

DESPUES DE LA HORA DE NONA. Novel·la dels temps apostòlics, de Monlaur, traduïda al castellá del francés per Mossen Miquel Costal.

RONDALLES CATALANES per D. Ramón Miquel y Planas, ab precioses ilustracions per D. Joan Vila.

DICCIONARIO de la lengua española.—Primera edició, Minerva, de bolsillo, de la Casa Calleja.

ALMACENES SAN JOSÉ

DE

Ignacio Figuerola

BRONDO 7-9-11 ESQUINA BORNE

LENCERIA, LANERIA, GÉNEROS DE PUNTO, BISUTERIA, NOVEDADES

SASTRERIA Y CAMISERIA

LA CASA MEJOR SURTIDA,

LA MÁS BARATA.

PRECIO FIJO

MIQUEL FERRAGUT

En son taller de fusteria se fabrica tota classe de mobles desde els més econòmics fins als més valuósos y artístics.

CONSTRUCCIÓ EN OBRES Y EDIFICIS

Carrer de Mallorca, 64, INCA.

CA-NOSTRA

SETMANARI POPULAR.

Preu de suscripció

Un trimestre, una pesseta. per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els obrers que nos ho demanin tendrán la suscripció per 20 céntims mensuals, 2'40 l'any.

Desitjosa aquesta Administració d'escampar la bona lectura y que nostre setmanari estiga a l'alcans de totes les bosses, d'avuy avant, per 50 céntims mensuals servirem 5 exemplars d'un meteix número, de manera que repartintse entre si els números cinc persones d'un meteix lloc, los vendrà a costar 10 centims mensuals.

S'en troben per vendre en el kiosco de Cort de Palma.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.